

Forbrydelse, for hvilken der saaledes bliver Spørgsmaal om at domfælde Tiltalte, Omstændigheder, om hvis Tilstedeværelse Nævningeerklæringen intet har afgjort, blive de til Afgørelse af dette Punkt fornødne Spørgsmaal først at forelægge Nævningerne.

§ 298.

I det Omfang, hvori Dommen er grundet paa Nævningernes Erklæring, indskrænke Domsgrundene sig til den fornødne Henvisning til denne. I øvrigt finder Bestemmelsen i 2det Stykke af § 301 tilsvarende Anvendelse. Domfældes Tiltalte, skulle de Strafbestemmelser anføres, som bringes i Anvendelse.

Kapitel XXIV.

Særlige Bestemmelser om Domsforhandling uden Nævninger.

§ 299.

Reglen i § 258, 1ste Stykke, § 269, 1ste Punktum, og §§ 272—274 finde med de fornødne Lempelser Anvendelse paa Domsforhandling for Landsret uden Nævninger.

Parternes Udtalelser efter endt Bevisførelse omfatte alle Spørgsmaal, som skulle afgøres ved Dommen, uden nogen Deling. Dog kan Rettens Formand beslutte, at Spørgsmaalet, om Tiltalte er skyldig, først skal forhandles og afgøres; i saa Fald finde Reglerne i Slutningssætningen af § 274 og i § 296 tilsvarende Anvendelse.

§ 300.

Efter at Parterne have haft Adgang til at udtale sig, optages Sagen til Dom. Ved Afstemningen skal det Spørgsmaal, om Tiltalte er skyldig i den Forbrydelse, der lægges ham til Last, sondres fra Spørgsmaalet om Straffen og først bringes til Afstemning. Stemmes der særskilt om Strafforhøjelses- eller Strafnedsættelsesgrunde, blive de Dommeres Stemmer, som have erklæret sig mod Tiltaltes Skyld men ere forblevne i Mindretal, at regne til Gunst for Tiltalte.

§ 301.

Domfældes Tiltalte, skulle i Domsgrundene de Omstændigheder nøjagtig angives, der som beviste lægges til Grund for Domfældelsen, og det eller de Lovbud anføres, som bringes i Anvendelse.

Frifindes Tiltalte, skulle de Straffen betingende Omstændigheder, som antages at mangle eller ikke at være beviste, eller de Straf udelukkende Omstændigheder, som antages at foreligge, angives, og de anvendte Lovbestemmelser anføres.

Har Forhandlingen rejst Spørgsmaal om Tilstedeværelsen eller Ikke-Tilstedeværelsen af nogen Omstændighed, som efter den Opfattelse, Retten har lagt til Grund for Sagens Afgørelse, ikke faar nogen Betydning for denne, bør der dog som Regel, naar det skønnes, at der i Tilfælde af Anke vil kunne blive tillagt den paagældende Omstændighed Betydning af Højesteret, i Domsgrundene optages en Udtalelse om, hvor vidt Retten anser den bevist eller ikke.